1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10- 12 İkinci Teşrin 1942-Sayı 16

182

GELECEKTE NELER OLACAK

Yazan: Welles

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

Kapı tekrar ve bu sefer iyice işitilecek bir şekilde vuruldu.

Cabal iskemlesinden kalkarak:

— Buyurun! dedi.

Kapıyı evvelâ bir muhafız açtı. Sonra aralıktan Roxana girdi. John Cabal onu görünce biraz şaşırdı. Fakat kadının yüzündeki tatlı ve samimî tebessüm ona korkacak bir şey olmadığını anlatmak istiyordu:

— Sizi görmiye geldim.

— Buyurun. Emriniz?

— Estağfurullah. Maksadım sadece sizinle biraz görüşmek. Siz, Everytov'un senelerdenberi görmediği bir insansınız.

— Teveccühünüz, bayan.

Roxana, mahpusun hücresindeki diğer bir iskemleye ilişti ve kendisine çekidüzen vererek devam etti:

— Sözlerimi ciddî bir şekilde dinlemeniz için size evvelâ şunu söylemek isterim: Ben, ahmak bir kadın değilim. Bunu belki farketmişsinizdir.

John Cabal içinden kendi kendine gülerek:

— Şüphesiz, dedi. Bunu söylemiye hacet yok.

— O halde sizinle, maksadımı anlatacağıma emin olarak konuşabilirim. Buradaki hayatın ne kadar dar, hareketsiz ve usandırıcı olduğunu görüyorsunuz. Benim gibi bir kadın burada bütün ömrünü nasıl geçirebilir?

Tayyareci, Everytovn'un meşhur bir siması ve bilhassa Rudolfun çok yakın bir ahbabı olan bu kadının sözlerini alâka ile dinliyordu. Fakat, dikkatle kadının üzerine diktiği gözlerinde biraz da şüphe vardı ve sözü acaba nereye getirecek diye sabırsızlıka bekliyordu.

Roxana devam ediyordu:

— Görünüşte, şikâyet edecek bir şeyim yok. Her istediğim elimde. Bu şehirde benim kadar itibar sahibi kimse yok diyebilirim; Rudolf müstesna. Kendisini ben de severim. İyi bir adamdır, bilhassa, yanıp yakılan şehri yeni baştan kurarak ve milleti kankındırmıya çalışarak yaptığı işlerin büyüklüğünü inkâr edemeyiz. Salgın hastalıkla nasıl çarpıştığını ve nihayet bunun önüne geçtiğin bilmem duydunuz mu? Hakikaten azim ve sebat sahibi bir adam. Bugün de bütün gayesi ordusunu kuvvetlendirmek ve memleketi tamamile kurtaracak son zaferi kazanmak...

Roxana biran durdu. Sözlerinin, tayyareci üzerinde nasıl bir tesir hasıl ettiğini öğrenmek istiyor gibi idi. Cabal içindeki hislerden ve zihnindeki düşüncelerden hiç birini belli etmiyerek, sakin bir tavırla:

— Evet, bayan, dedi.

— Fakat, diyorum ya, bir kadın için hayat bu demek değildir. Everytovn'dan ötelerde ne güzel memleketler, ne harikulâde âlemler olduğunu tabiî siz benden iyi bilirsiniz. Akdeniz, Yunanistan, Mısır, Hindistan.. buralaraı herhalde cennet gibi yerler. İhtimal ki siz bütün buraları gezdiniz, dolaştınız, oralarda yaşamanın saadetini tattınız. Ben sadece bu memleketleri kitaplarda okudum...

Cabal, kadını daha açık konuşturabilmek için, kendisinin de biraz açılması lâzım geldiğini hissetmişti. İçini çekerek:

— Evet, dedi. Çok güzel yerlerdir oraları. Elimde hürriyetim olsa bütün yerleri tayyaremle bir iki günde tekrar gezer dolaşırım.

Tayyarecinin bu sözleri, kadında, beklediği tesiri uyandırmıştı:

— Evet; serbest olsaydınız, dedi. Ve ben de serbest olsaydım...

Cabal, bütün dikkati ile kadına bakmıya başladı. Aynı zamanda, içinden de kendi kendine:

«— Bu kadın ne demek istiyor? diye düşünüyordu. Beraber kaçmamızı mı te

edecek? Fakat bu bir tuzak da olabi-
. Dikkat edelim!»

Roxana birdenbire ayağa kalktı:

— Ah! Erkek olsaydım! Bir kadının yatı ne demektir, bunu siz anlayamaz-ız. Biz kadınlar öyle değersiz insanla-ki! Kendi kendimize bir şey yapama-. Daima erkeklere bağlıyız. Fakat er-kler de bilmem ki, dar düşünceli mi eyim, kendilerini fazla beğenmiş mi eyim, hulâsa tuhaf mahlûklar vesse-n! Burada olup bitenleri gördükçe içim-hem bir isyan hissi kabarıyor, hem de nların önüne geçmek için elimden bir gelmiyeceğini anlayarak boynumu lküp oturuyorum... Ah! Elimde iktidar sa, işlerin başına ben geçsem.. neler pmam, neler! Adaletsizliği ortadan ldırırım, fakirlere yardım ederim, bü-n bozuk işleri düzeltirim.

«Fakat, ne yazık ki, böyle bir kudret-n mahrumum ve ebediyen de mahrum lacağım. Çünkü kadınım... Çünkü, ü-rimdeki şu elmaslar, inciler beni satın mış... Kadınlık hakkı olarak bana onla-vermişler ve ağzımı, kolumu bağlamış-...

John Cabal kadının gittikçe heyecan-dığını ve içini daha fazla dökmek için arzu duyduğunu görüyordu.

Roxana birdenbire yine durdu ve gü-lümsiyerek:

— Ben kendimden çok bahsettim, dedi. Biraz da siz bahsedin kendinizden. Siz de memleketinizde bir baş mıydınız? İnsan-lara emreden bir adam hali var sizde.

Bana âdeta korku veriyorsunuz ve mütehakkim gözleriniz karşısında kendimi âdeta esir hissediyorum... Siz gelmeden evvel burada her şeyin eskisi gibi devam edeceğinden emindim. Fakat şimdi hiç de öyle gelmiyor bana. Sizin, hayatımızı baştan başa değiştireceğinizi hisseder gibi oluyorum. Söyleyin, bize ne yapacaksınız? Rudolfa ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Tayyareci, kadının gizli bir düşüncesi olduğunu yavaş yavaş daha iyi anlıyor ve etrafında bir tuzak kurulduğunu daha kuvvetle hissediyordu. Bununla beraber, fazla korkak görünmemeyi muvafık buluyordu:

— Bundan evvel, onun bana ne yapmak istediğini bilmek isterim, dedi.

Roxana, beklediği bahsin açıldığını görmüş olmaktan sevinç duyarak gözleri parladı ve coktan hazırlanmışa benziyen bir cümle ile mukabele etti:

— Cok çılgınca ve cok fena bir sev. Bunu ben biliyorum ve bütün kuvvetimle mâni oluyorum..

— Teşekkür ederim. Fakat zahmet etmeyin!

— Ya sizi öldürürse? Demek öldürülmekten korkmuyorsunuz?

— Devamı gelecek sayıda —

Bu Harbin Hikâyeleri

LONDRA YANGINI

Sulh zamanında bir kız çocuğunun cesur ve korkusuz olmasına belki pek lüzum yoktur. Hayatta muvaffak olması için okumuş olması, iyi ahlâklı bulunması kâfidir. Fakat harp zamanında herkes gibi çocuklarım da ve kız çocuklarının da cesur, gözü pek ve soğukkanlı olmaları gerekiyor.

Burada okuyacağınız hikâye size bunun en güzel bir örneğini verecektir.

Margerit on altı, on yedi yaşlarında bir kızdı. Bir gün akşam üzeri, bir erkek arkadaşı ile beraber sinemaya gitmişlerdi. Filmin tam ortasında birdenbire dışarıdan tehlike düdüklerinin çaldığını işittiler. Herkes ayağa fırladı. Filim kesildi ve elektrikler yandı.

Sinemadakilerin hepsi, böyle tehlike anında nasıl davranacaklarını çok iyi biliyorlardı. Hiç telâş ve acele etmeden yavaş yavaş ve herkesin sırasına saygı göstererek dışarı çıktılar, sinemanın altındaki sığınağa girdiler.

Fakat Margerit, arkadaşına:

Ben eve gitmeliyim, dedi.

— Niçin?

— Böyle tehlikeli zamanlarda annemin yanında bulunmalıyım. Kadıncağız evde yapayalnız. Sonra, ihtiyardır da. Sığmağa tek başına inemez. Ona yardım etmem lâzım.

Sinemadan dışarı çıktıktan biraz sonra, tehlikenin bittiğini haber veren düdükler çaldı ve herkes sokağa boşandı. Fakat, gördükleri manzara karşısında hepsini bir korku kaplamıştı:

Düşman uçakları şehre yangın bombaları atmışlardı ve ışıkları söndürülmüş Londranın üzerine basan akşam karanlığı içinde simsiyah birer gölge gibi görünen binaların üstünden alevler yükseliyordu.

Şehrin itfaiye ve hava hücumlarına karşı korunma teşkilâtı işe girişmişti. Sokaklar kordonlarla kuşatılmış, birçok yollar kesilmişti.

Margerit eve gitmek için şimdi daha çok sabırsızlanıyordu. Çünkü, şehrin birçok yerlerinde yangın çıktığına göre, onların evlerinin de yanması ihtimali vardı. Böyle bir şey olursa annesi ne yapardı?

Evlerine giden yolun başına geldikleri zaman, yolun kapalı olduğunu ugördüler. köşe başını itfaiye tutmuş, yolun ağzını da polis kordonu kesmişti.

Margerit, arkadaşı ile beraber oraya gelince onları da geçirmediler:

— Yasak! dediler.

Fakat kız, polislerden birine yaklaşarak:

— Eve gideceğim, dedi. Annem evde yalnız. Merak ediyorum. Tek başına çıkamaz.

Polis:

— Olmaz, dedi. Bu yoldan kimse geçemez. Geçerseniz sizin için tehlike vardır.

Margerit arkadaşına dönerek:

— Ben ne yapıp yapıp eve gideceğim, dedi.

Çocuk:

— Nasıl gideceksin? diye sordu.

— Gideceğim ve bunun için ne lâzımsa yapacağım.

— Hadi öyleyse, beraber gidelim.

Oradan geri dönerek arka sokaklara saptılar. Fakat yangın genişlemiş, bütün o sokakları sarmıştı. Buralarda polis kordonu yoktu. Fakat geçmek insan için çok tehlikeli idi. Yanan binalardan kopan ateş parçaları gökten yağmur gibi yağıyordu.

Koşa koşa gidiyorlardı. Bir yere gelince ateşin yolu kestiğini gördüler. Kız durdu. Etrafına bakındı. Arkadaşı:

— Dönelim mi? diye sordu.

Margerit:

— Hayır, dedi, sen istersen dön, ben gideceğim.

Ve alev alev yanan evlere doğru atıldı. Onu görünce, öteki çocuk da arkasından koşmıya başladı.

Yol kapanmıştı. Karşılarında, çöken bir evin alevler içindeki yıkıntısı vardı. Bunu geçerlerse yol önlerinde açılıyordu. Fakat bunu geçmek.. imkânsızdı.

Hayır, cesur bir kimse için hayatta imkânsız bir şey yoktur.

Soğukkanlı kız:

— Ben bu alevlerin arasından geçeceğim, dedi.

Ve eteklerini toplayarak ileri atıldı.

Geride kalan arkadaşı, onun alevlerin arasına girerek siyah, dumanların arkasında kaybolduğunu gördü.

— Margerit! Ne yapıyorsun? diye o da onun arkasından atıldı.

Kızın basıp geçtiği tahtalar sönmüştü. Onun için, çocuğun geçmesi biraz kolay oldu.

Kız, ateşlerin arasından etekleri, tutuşarak, bacakları yanarak geçmişti. Alevleri atlar atlamaz kendisini yere attı ve yuvarlanmıya başladı. Böylece, alev alan eteklerini söndürdü ve alevlerin bütün vücudünü kaplamasının önüne geçti.

Tehlikeden korkmıyan, gözü pek ve soğukkanlı kız, şimdi arkadaşı ile beraber koşa koşa evine doğru gidiyordu.

Evin yanındaki bina yanıyordu. Margerit hemen içeri girerek, bir kenarda korkudan elleri, ayakları tutulmuş bir halde duran annesini kucakladı ve onu alıp dışarı çıkardı.

Cesur kız, annesini ölümden kurtarmıştı. Korku göstermiş olsaydı, annesinin yanına gelip onu kurtaramıyacağı muhakkaktı.

İhtiyar kadın, ateşten uzak bir köşede sevinç göz yaşları arasında kızını kucaklayıp bağrına basarken:

— Aferin kızım, diyordu. Hayatta cesur olmak lâzım. Cesaretten insana fenalık gelmez, korkaklık insanı ölüme sürükler.

Cesur kızı bugün herkes, bu harbin kahramanlarından biri olarak tanıyor.

UÇURUM BAŞINDA

...imhuriyet bayramından sonra, kasa... izcileri, Halkevinin hazırladığı bir ... gezintisine çıktılar. Oymak beyleri ...rı toplayıp Çamsuyu köyüne götü...en:

— Unutmayın ki, çocuklar, diyordu. İz...in en başta gelen ödevleri başkalarına ...ım etmek, onlara her yönden yararlı ...ya çalışmaktır.

...ciler bunu biliyorlardı ve ödevlerini ...mak için daima hazır bulunuyorlardı. ...köy gezintisine onun için çok sevin...erdi. Çünkü orada köylülere, çiftçi... yardım edecekler, onlara kendi bil...erini öğreteceklerdi.

...ciler arasında biri on dört, biri on se... biri de yirmi yaşında üç arkadaş ...ı ki, Cemil, Sami ve Şükrü adlarında... çocuklar hep beraber gezerler, bera... çalışırlardı. Öteki arkaadşları onlara «Ahbap Çavuşlar» adını takmışlardı. ...ad onlara sahiden o kadar yakışıyordu...

... ahbap çavuşlar bu köy gezintisinde ...ine beraberdiler. Cemil, Sami ile Şük... kollarından tutarak:

— Bugün güzel bir iş göreceğimiz mu...ak, demişti. Bilseniz ben bu gezinti...öyle seviniyorum ki!

...ami cevap verdi:

— Ben de öyle.

...ükrü atıldı:

— İçinizde en çok sevinen biri varsa ... şüphesiz ki benim. Çünkü Çamsuyu ...ım köyümdür. Ben orada doğdum. ...ra küçükken annem ve babamla bera... Ankaraya geldik. Ne zamandanberi ...ını görmek için can atıyordum. Onun ... benim sevincim hepinizinkinden bü...

...ciler köyde halk odasında toplanmışlar ...üçer, dörder kişilik gruplara ayrılarak ... sosyal yardım kolu çalışmasını üze... almıştı, kimi temsil kolu üyeleri ile ...ber bir oyun oynamaya hazılanıyordu, ... de köy çocuklarını okutmak işini kendilerine seçmiş bulunuyorlardı.

Üç ahbap çavuşlara gelince, onlara çiftçilere yardım etmek istemişler ve tarlalara doğr uaçılmışlardı.

Tarlada çapa çapalayan, tanaz yapan, toprak süren çiftçiler izcilerin ilki ile karşıladılar, onlara ayran verdiler ve:

— Oturup, dinlenin, dediler.

İzciler:

— Biz buraya dinlenmiye değil, sizinle beraber çalışmaya geldik, dediler ve biri çapaya sarıldı, biri eline beli aldı. öteki de sapanın başına geçti.

Böylece çiftçilere de daha çok şevk geldi ve daha ateşli çalışmaya başladılar ve elbirliği ile bir günlük iş birkaç saat içinde bitti.

Üç izci köylülerin temiz bakraçlarından birer bardak daha ayran içtikten sonra onlara:

— Allaha ısmarladık. Hoşça kalın, deyip ayrıldılar.

İçlerinde daha çok çalışmak, daha büyük işler görmek isteği vardı. Köyün biraz ötesindeki ormana doğru ilerlemiye başladılar.

«Dağ başını duman almış...» marşını hep bir ağızdan söyliye söyliye giderlerken içlerinden Sami birdenbire durdu:

— Durun, dedi. Dinleyin.

Hep birden, onun parmağı ile gösterdiği yana kulak kabartıp dinlediler:

Derinden derine bir ağlama duyuluyordu.

Şükrü:

— Biri ağlıyor, dedi.

— Evet, hem de bir çocuk sesi.

— Bir kız çocuğu.

Hemen sesin geldiği yana doğru koştular. Hıçkırık sesleri ormandan doğru geliyordu. Ağaçların arasına dalınca, yerde kesik bir kütüğün üzerine oturmuş, başını ellerinin arasına almış, hüngür hüngür ağlayan bir kız gördüler.

Cemil, kızın yanına yaklaşarak:

— Neye ağlıyorsun kardeşim? diye sordu.

Kız başını kaldırıp onlara baktı. Göz yaşlarını silmiye çalıştı. Fakat bir şey söylemiyordu.

Şükrü:

— Biz sana yardıma geldik, dedi. Neye ağlıyorsan söyle, çaresine bakalım.

Köylü kızı, hıçkırıklarının arasında:

— Eve gidemiyorum, dedi.

— Evin nerede?

— Uçurumun ötesinde.

— Uçurum mu? Hangi uçurum?

— Şurada, ormanla bizim köyün arasında. Üzerinde bir tahta köprü vardı. Sabahleyin ben köprüden geçtim, ormana odun toplamaya geldim. Şimdi oraya gittim. Bir de baktım ki tahta köprü kırılmış, yerinde yeller esiyor. Babamın da haberi yok. Akşam oluyor. Köye gidemiyeceğim.

Kız yeniden ağlamıya başladı.

— Peki, başka yol yok mu? Ormanın öbür yanından dolansan?

— Yok...

— Öyleyse gel bize uçurumu ve kırılan köprüyü göster.

Kız göz yaşlarını sile sile kalktı, çocuklarla beraber, uçurumun bulunduğu yere gitti ve parmağı ile göstererek:

— İşte, dedi.

Çocuklar baktılar: Bu, kimi yeri beş, on metre, kimi yeri iki, üç metre genişliğinde, fakat derinliği birkaç minare boyunu aşkın müthiş bir uçurumdu. Sanki orada toprak, bir bıçakla yarılmış gibi idi. Bu uçurumun bir yer deprenmesi sonunda açıldığı düşünülebilirdi.

Kız:

— Bizim köy şu tepenin arkasında, diyordu. Ama ben oraya gidemiyeceğim. Ne yapacağım!

Yeniden ağlamıya başladı.

Cemil, onu okşıyarak:

— Ağlama, kardeşim, dedi. Köyüne gideceksin, hiç merak etme.

Üç izci başbaşa verdiler ve:

— Ne yapalım? diye düşündüler.

Etrafta, köprü kurabilecek ne tahta vardı, ne de odun. Ağaçlardan dal koparmak da imkânsızdı. Çünkü izcilerin yanlarında balta, destere gibi bir şey yoktu.

Bu sırada köylü kızı birdenbire:

— Babam! diye bağırdı.

İzciler onun baktığı yana döndüler ve uçurumun öbür tarafından bir köylünün koşa koşa geldiğini gördüler. Fakat, çocuğunu aramaya çıkan zavallı baba, uçurumun kenarına gelince durdu. Köprünün kırılmış olduğunu görmüş, ellerini havaya kaldırarak:

— Eyvah! diye bağırmıştı.

Sonra kızına seslendi:

— Bu yana nasıl geçeceksin, Ayşe?

Küçük Ayşe, ellerini açarak «bilmem!» gibilerden boynunu büktü.

Sami köylüye bağırarak:

— Arkası 11 inci sahifede —

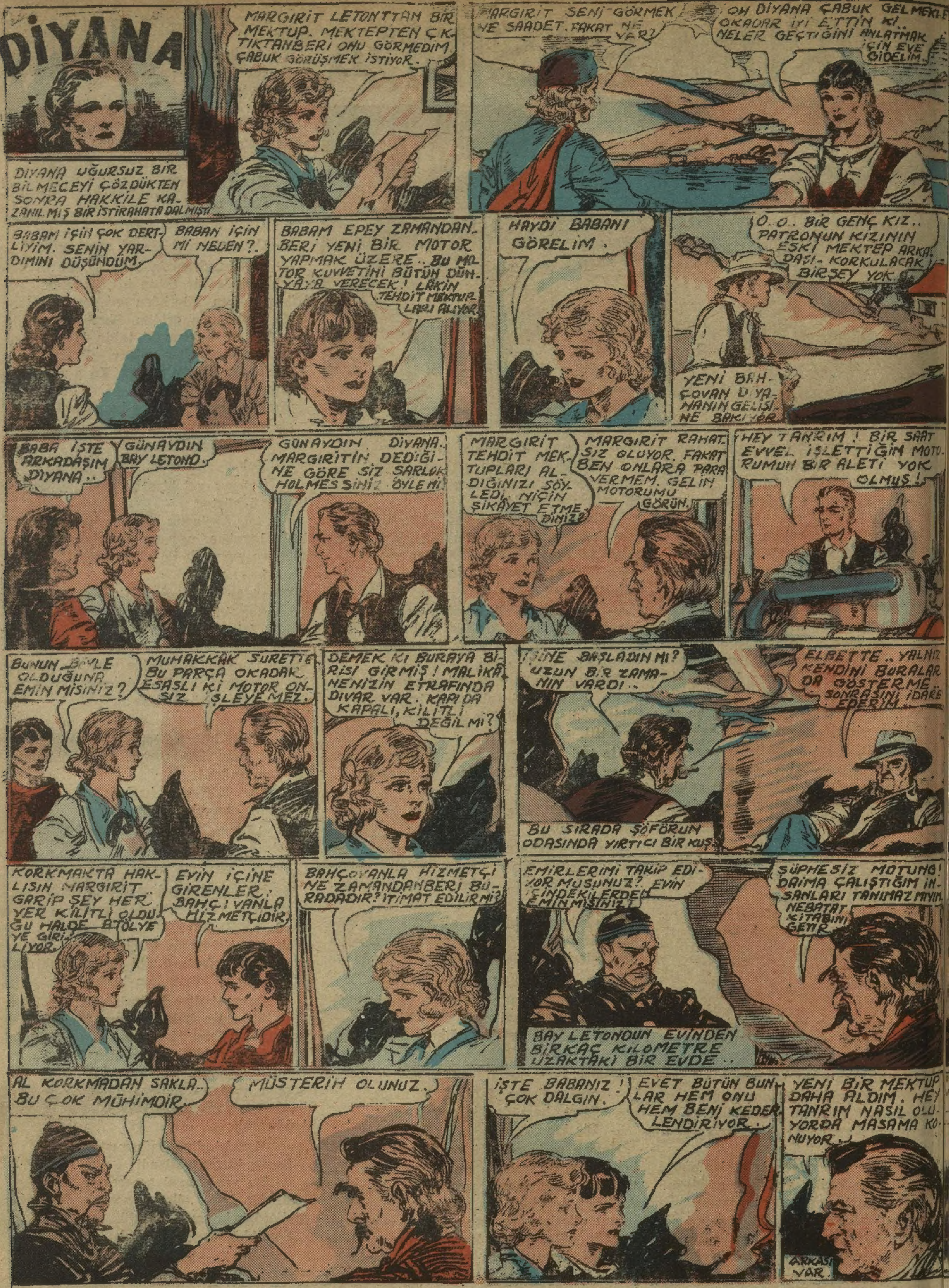
DİYANA
DIYANA UĞURSUZ BİR BİLMECEYİ ÇÖZDÜKTEN SONRA HAKKİLE KAZANILMIŞ BİR İSTİRAHATA DALMIŞTI
MARGIRIT LETONTTAN BİR MEKTUP. MEKTEPTEN ÇIKTIKTANBERİ ONU GÖRMEDİM ÇABUK GÖRÜŞMEK İSTİYOR.
MARGIRIT SENİ GÖRMEK NE SAADET. FAKAT NE VAR?
OH DİYANA ÇABUK GELMEKLE OKADAR İYİ ETTİN Kİ.. NELER GEÇTİĞİNİ ANLATMAK İÇİN EVE GİDELİM.
BABAM İÇİN ÇOK DERTLİYİM. SENİN YARDIMINI DÜŞÜNDÜM.
BABAN İÇİN Mİ NEDEN?.
BABAM EPEY ZAMANDANBERİ YENİ BİR MOTOR YAPMAK ÜZERE.. BU MOTOR KUVVETİNİ BÜTÜN DÜNYAYA VERECEK! LÂKİN TEHDİT MEKTUPLARI ALIYOR.
HAYDİ BABANI GÖRELİM.
O..O.. BİR GENÇ KIZ.. PATRONUN KIZININ ESKİ MEKTEP ARKADAŞI- KORKULACAK BİRŞEY YOK.
YENİ BAHÇOVAN DİYANANIN GELİSİNE BAKIYOR
BABA İŞTE ARKADAŞIM DİYANA..
GÜNAYDIN BAY LETOND.
GÜNAYDIN DİYANA.. MARGIRITİN DEDİĞİNE GÖRE SİZ ŞARLOK HOLMES SİNİZ ÖYLE Mİ
MARGIRIT TEHDİT MEKTUPLARI ALDIĞINIZI SÖYLEDİ. NİÇİN ŞİKÂYET ETMEDİNİZ?
MARGIRIT RAHATSIZ OLUYOR. FAKAT BEN ONLARA PARA VERMEM. GELİN MOTORUMU GÖRÜN.
HEY TANRIM! BİR SAAT EVVEL İŞLETTİĞİM MOTORUMUN BİR ALETİ YOK OLMUŞ!
BUNUN BÖYLE OLDUĞUNA EMİN MİSİNİZ?
MUHAKKAK SURETTE BU PARÇA OKADAR ESASLI Kİ MOTOR ONSUZ İŞLEYEMEZ.
DEMEK KI BURAYA BİRİSİ GİRMİŞ! MALİKÂNENİZİN ETRAFINDA DIVAR VAR. KAPIDA KAPALI, KİLİTLİ DEĞİL Mİ?
İŞİNE BAŞLADIN MI? UZUN BİR ZAMANIN VARDI..
ELBETTE.. YALNIZ KENDİNİ BURALARDA GÖSTERME. SONRASINI İDARE EDERİM..
BU SIRADA ŞÖFÖRUN ODASINDA YIRTICI BİR KUŞ
KORKMAKTA HAKLISIN MARGIRIT. GARİP ŞEY HER YER KİLİTLİ OLDUĞU HALDE ATÖLYEYE GİRİLİYOR.
EVİN İÇİNE GİRENLER. BAHÇIVANLA HİZMETÇİDİR.
BAHÇOVANLA HİZMETÇİ NE ZAMANDANBERİ BURADADIR? İTİMAT EDİLİR Mİ?
EMİRLERİMİ TAKİP EDİYOR MUSUNUZ? EVİN İÇİNDEKİLERDEN EMİN MİSİNİZ?
ŞÜPHESİZ MOTUNG! DAİMA ÇALIŞTIĞIM İNSANLARI TANIMAZ MIYIM. NEBATAT KİTABINI GETİR.
BAY LETONDUN EVİNDEN BİRKAÇ KİLOMETRE UZAKTAKİ BİR EVDE..
AL KORKMADAN SAKLA.. BU ÇOK MÜHİMDİR.
MÜSTERİH OLUNUZ.
İŞTE BABANIZ! ÇOK DALGIN.
EVET BÜTÜN BUNLAR HEM ONU HEM BENİ KEDERLENDİRİYOR.
YENİ BİR MEKTUP DAHA ALDIM. HEY TANRIM NASIL OLUYORDA MASAMA KONUYOR.
ARKASI VAR.

AVCI BAYTEKİN
BAYTEKİN İLE KOLU HAYDUT KARNAKIN EVİNE DOĞRU İLERLERKEN MÜTHİŞ BİR ATEŞ ALTINDA KALDILAR.
KAYALARA ÇARPAN KURŞUNLARIN ÇIKARDIKLARI PARÇALAR KAHRAMANLARIMIZIN ÇEVRESİNE DÜŞÜYORDU.
LİLİ ODASINDA BİR ANDA OLUP BİTENİ ANLADI... BU BAYTEKİNDİR. BUNA EMİNİM. AH BURADA KAPALI OLMASAYDIM..
ACELE GİTTİ. ÜMİTSİZ BİR HAREKETTE BULUNUYORDU. ELİNDE LAMBA PENCEREYE YAKLAŞTI.
LAMBAYI EVİN YANINDAN AŞAĞIYA ATTI.. GAZ YAYILDI. ATEŞ EVİ SARDI. FAKAT LİLİ HÂLÂ ODASINDA KAPALI İDİ..
LİLİNİN DİLEĞİ, KARNAKI VE ONUNLA BİRLİKTE PENCEREDEN MAKİNALI İLE ATEŞ EDENİ UZAKLAŞTIRMAK VE BAYTEKİNE YARDIM ETMEKTİ. FAKAT YANAN EVDE KENDİSİ TEHLİKEDE..
BAYTEKİN ÇABUK GEL BEN BURADA KAPALI KALDIM.
BU LİLİNİN SESİ! TÜFEĞİ AL KOLU.. EVİN GERİSİNE DİKKAT ET.. KARNAKIN KAÇMASINA MEYDAN VERME.
KARNAK HİDDETTEN KUDURMUŞ BAĞIRA, BAĞIRA LİLİNİN ODASINA KOŞUYORDU..
EVİ ATEŞE VEREN BU ŞEYTAN KIZDIR.. TEMİZ ELLERİMİZE ONU ÖLDÜRECEĞİM..
FAKAT HİDDETTEN KENDİSİNİ TUTAMIYAN KARNAK TAM KAPIYI AÇINCA LİLİ BÜTÜN KUVVETİYLE KARNAKIN ÜZERİNE HÜCUM ETTİ..
BU SIRADA BAYTEKİNDE ALEVLER İÇİNDEKİ PENCEREDEN İÇERİYE GİRİYORDU...
HAİN KARNAK ÇABUCAK AYAĞA KALKTI. VE SİLÂHINI ATEŞLEMEK ÜZERE GENÇ KIZIN ÜZERİNE ÇEVİRDİ..
FAKAT BAYTEKİN KARNAKIN DİKKATİNİ KENDİSİNE ÇEKMEK İÇİN ÖNCE BAĞIRDI. SONRADA ADAMIN SİLÂHINI YERE DÜŞÜRTTÜ.
HAİN HERİF ONUN ELİNDEN ZORLUKLA KURTULDUKTAN SONRA KAÇMAĞA BAŞLADI..
DENİZ UÇAĞININ HANGARINA GİDERKEN ORADA NÖBET BEKLEYEN KOLU KARNAKIN ÜZERİNE ATEŞ ETTİ..
ARKASI VAR

— Geçen sayıdan devam —

Sarayı çeviren duvarın yalnız doğu tarafında bir kapısı vardı. Kapının kalabalık ve silâhlı düşmanlara karşı dayanabilecek bir sağlamlıkta yapıldığı da ilk bakışta görülüyordu.

Bu sarayın kimler tarafından yapıldığı Tarzanın zihnini kemiren bir sualdi. Ormanlar kralı, böyle bir binanın buralarda bugün yaşayan insanların eseri olamıyacağına emindi. Bu saray, olsa olsa, on binlerce yıl evvelinden kalmış ve o zamanlar buralarda yaşadıkları sanılan Atlantisliler tarafından yapılmış olacaktı.

Sonradan sular altında kaybolan ve bu gün yerini Atlas Okyanusunun almış olduğu Atlantis kıtasında yaşayanlar vaktile Orta Afrikayı kendilerine sömürge yapmak istemişler ve oradaki Opar altın madenlerini kazıp çıkarmak için adamlar göndermişlerdi.

Herhalde bu sarayı da o zaman onlar yapmış olacaklardı.

On binlerce yıl evvelinden kalmış olmasına rağmen, saray, duvarlar ve kapı sapsağlam olarak duruyordu. Bu da vaktile orada yaşamış insanların çok zeki kimseler olduğunu gösteriyordu.

Tarzan sarayın etrafını dolaşırken cenup tarafında henüz yapılmakta olan bir kule gördü. Birkaç Bolganinin kumandası altında çalışan esirler koca koca taşları birbirinin üzerine koyarak bu kuleyi bitirmiye çalışıyorlardı.

Tarzan, sarayın etrafını dolaştıktan sonra geldi, büyük kapının karşısındaki bri ağacın üzerine çıkarak yaprakların arasına saklandı ve oradan, sarayın içinde olup bitenleri görmek için etrafı gözetlemeğe başladı.

Çok geçmeden, ormandan bir alay Gomgani geldi ve duvardaki kapıdan sarayın avlusuna girdi. Bunlar dörder dörder olmuşlardı ve her dört kişi koca bir kaya parçasını taşıyordu. Muntazam bir şekilde kesilmiş olan taşları büyük bir hayva npostunun içine koymuşlardı ve postun dört tarafından tutarak kaldırıyorlardı.

Bunların başında yine Bolganiler vardı ve onlar taşları taşıyanlara esir muamelesi ediyorlardı. İçlerinden biri duracak olsa ellerindeki baltaların sapları veya övendirelerin uçları ile vuruyorlardı. Onları, tıpkı insanların öküzleri kullandıkları gibi kullanıyorlardı. Gomanganiler de insanların elindeki hayvanlar gibi, büyük bir sabır ve tevekkülle boyunlarını eğmekten başka bir şey yapmıyorlardı.

Ormandan taş getiren ilk kafile saraydan içeri girer girmez ağaçların arasından ikinci bir kafile daha göründü. Bunların başında elli kadar silâhlı Bolgani vardı ve onların arkasından da yüz kadar savaşçı geliyordu. Savaşçıların ortasında kapı gibi vücutlü dört zenci vardı ve bunlar bir sedyenin dört kolundan tutmuşlardı. Sedyenin ortasına da üzeri süslü püslü bir sandık oturtulmuştu. Eski olduğu ilk bakışta anlaşılan bu sandık da çok sağlamdı ve daha sağlam olsun diye üzerine çember geçirilmiş, köseleri altınlarla üstü de elmaslarla süslenmişti.

Tarzan bu sandığın içinde ne olduğunu tabiî anlayamamıştı. Fakat sandıkta çok kıymetli şeylerin bulunduğu muhakkaktı.

Sandığı taşıyanlar ve etrafındaki nöbetçiler ormandan çıkınca saraya doğru gitmediler, şimal tarafına doğruldular ve uzaktan bakılınca kaya gibi görülen, hakikatte kayalar arasına oyulmuş bir mağaraya doğru ilerlediler. Mağaranın kapısı da dısardan zorlanınca kolay kolay açılmasın diye çok sağlam olarak yapılmıştı.

Tarzan onların mağaraya girdiklerini gördükten sonra, gizlendiği yerden çıktı. Bolganini'nin ölüsünü bıraktığı yere geldi, onu sırtladı ve tekrar saraya doğru ilerledi. Saray duvarının önüne gelince, sırtındaki goril ölüsünü kapının yanına bıraktı.

Tarzan kendi kendine:

— Şimdi,, dedi, onlar istedikleri kadar kafalarını yorsunlar ve adamlarını kimin öldürdüğünü bulmıya çalışsınlar.

Sonra, cenuba doğru yollandı ve Elmas sarayının bulunduğu vâdinin arkasında yükselen dağlara doğru yürümiye başladı. Yolu bir takım ormanlardan geçiyordu ve buralarda bir alay Bolgani dolaşıyordu. Onlara ve karşısına çıkan başka yerli ahaliye görünmemek için yolunu değiştirerek ilerliyordu.

Dağların eteğine geldiği zaman akşam olmak üzere idi. Dağların arasına doğru yolun uzadığını gördü ve o yolu tuttu.

Dört bir yanda kimsecikler yoktu. Tarzan başını almış, etraftaki yüksek kayaların arasından döne döne giden patikadan yürüyordu. Fakat çok geçmedi. Karşıdan bir takım Bolganilerin ve Gomanganilerin geldiğini gördü. Hemen yolunu değiştirdi ve kayalar arasında gözden kayboldu. Yoldan geçenler uzaklaşınca yeniden vâdiye indi. Ve yürümesine devam etti.

Biraz sonra, yolun iki yanındaki çalılıklar seyrelmiye başladı. Gittikçe dağlara doğru yükseliyordu. Fakat etrafında çalılık olmaması Tarzanın pek hoşuna gitmiyordu. Çünkü karşısına birisi çıkacak olursa saklanamıyacaktı.

Yol gide gide bir boğaza geldi. Kayalar arasında açılmış olan bu boğaz ancak altı, yedi metre genişliğinde idi. Tarzan buraya dalıp dalmamakta duraladı. Çünkü, boğazdan geçerken, karsısına birisi çıkacak olursa saklanacak bir yer bulamıyacaktı. Durup dört bir yanına göz gezdirip ve boğazı geçmeden dağa çıkabilecek bir yer keşfetti. Kayaların üzerine tırmanarak biraz zor, fakat emin bir surette yukarı çıkacaktı.

Biraz sonra, vâdiye tepeden bakan yüksek bir noktaya cıkmış bulunuyordu.

Tarzan, bulunduğu yere göz gezdirince biraz şaşırdı: Burası, dört bir yanı yüksek kayalarla çevrili, havuz gibi bir yerdi. Yalnız, orayı çevreliyen kayalarda bir takım delikler açılmıstı ki bunların birer tünel olduğu anlaşılıyordu.

Tarzan bu deliklerden birine yaklastı ve içeri baktı. O zaman, deliğin ağzından içeriye doğru bir merdiven takılmış olduğunu gördü. Herhalde bu merdivenle aşağıya inip çıkıyorlardı.

Ormanlar kralı, çok şaşılacak bir yerde bulunduğunu anladı ve yeni maceralarla karşılaşacağını düşünerek sevindi. Sonra, birdenbire kulağına bir takım ayak sesleri geldi: Merdivenlerden birisi cıkıyordu.

Tarzan, hemen bir kenara cekildi ve olup bitenleri seyretmiye hazırlandı:

Çok geçmeden, merdivenden cıkan adam göründü. Bu, arkasında bir cuval tasıyan bir zenci idi. Delikten cıkınca, hemen cuvalı yere attı. Çuvalın kumla dolu olduğu anlaşılıyordu. Siyah adam, biraz din-

nip «Oh!» dedikten sonra çuvalı yeniden dı ve götürüp ortadaki büyük bir kum ğınının üzerine boşalttı. Sonra yeniden liğe girerek merdivenlerden aşağıya di.

O gözden kaybolur olmaz, öteki deliklerden bir iki zenci daha çıktı. Bunlar da kalarında kum torbaları getiriyorlardı. onun gibi kum yığınının yanına gidip vallarını boşalttılar.

Tarzanda büyük bir ilgi uyanmıştı. Bulunduğu köşeden çıkarak dört bir yanını aha derin gözden geçirmek istedi. O zaan, biraz uzakta, Bolganilerin kumandaaltında bir alay siyah insanların çalışklarını gördü. Bunlar, demir gibi sağlam ranit kayalarını koca koca dört köşe rçalar halinde kesiyorlar ve düzeltiyorrdı.

Tarzan, büyük bir iş karşısında bulunğunu anladı ve kendi kendine:

— Bu çuval çuval taşınan kumların inde altın bulunduğu muhakkak, dedi. rayın altınlarla süslü oluşunun sebebini şimdi anlıyorum. Bu deliklerden aln madeni kuyularına iniliyor ve orasını eten Bolganiler bunları esirlerine taşıo altınları topraktan ayırıyorlar. Yalnız, stirdikleri kayalarla ne yapacaklarını ha anlamadım. Acaba yeni bir saray ı kuracaklar?

Bunu düşünürken, birdenbire durdu. kın bu kayaların içinden de elmas çıkacak olmasınlar? Çünkü, Bolganilerin tından başka elmas yönünden de zengin dukları görülüyordu.

O zaman Tarzan, Opar vâdisinin meşur hazineleri arasında bulunduğunu andı.

Fakat burada kalmakta fayda yoktu. nun istediği, dört bir yanı gözden geçio buraların gizliliklerini öğrenmekti. alnız, geldiği yoldan geri dönmek istemirdu. Onun için, uzun müddet, oradan kabilecek başka bir yol aradı.

Nafile yere uğraşmış oldu. Çünkü, gelği yerden başka çıkacak bir yol yoktu. e yana gitse yüksek kayalarla karşılayor ve o kadar çevik olduğu halde kensinin bile bu kayalara tırmanamıyacağı görüyordu. Çaresiz, yine geldiği yoldan önmiye mecbur oldu ve orman yolunu ttu. Yapacağı şey şuydu:

Gece olup ortalık kararınca ormanda dip La'yı bulacak, sonra Opar vâdisinin izliliklerini aramak için başka yanlardan olaşmasına devam edecekti.

Bütün gece ormanda yürüdü. Nihayet, afak sökmek üzere iken Gomanganilerin öyüne vardı. Fakat, köyden içeri girer irmez şaşırıp kaldı:

Köyün dört bir yanını çeviren duvarın apısı ardına kadar açıktı ve içerde kimeciklerin olmadığı görülüyordu. Ağaçara asılı olan evler bombostu ve adamlaın, hep birden, oradan kaçıp gitmiş olukları anlaşılıyordu.

Tarzan, köyün içine daha fazla girmeen önce, dört bir yanı gözden geçirmeyi ygun buldu. Acaba köylüler başka yanlara mı gitmişlerdi? Fakat nereyi dolaştı ise bomboş buldu.

Bunun üzerine, hemen kulübelerin arasına daldı ve La'yı bıraktığı kulübeyi bularak ipini çekip kapısını açtı, içeride kimsecikler yoktu.

La nereye gitmişti? Herhalde, köyü boşaltan ahali onu da alıp götürmüş olacaktı. Fakat, nereye?

Tarzan bunu düşünmekle fazla vakit kaybetmek istemedi. Yeniden dört bir yanına göz gezdirdi. O sırada, kulübelerden birinin sallandığını gördü. Hemen o tarafa doğru koştu.

Kulübenin altına gelince ipini çekip kapıyı açtı ve aşağıdan yukarı doğru içine baktı. Kimseyi göremedi. Kulübenin tepesindeki delikten gökyüzü görünüyordu.

Tarzan:

— Hey Gomangani! diye seslendi. Benim, yabancı değilim. Ben, Tarzan! Gel buraya ve olup bitenleri bana anlat.

Karşılık alamadı. Fakat, içerde birisinin bulunduğunu seziyordu. Yeniden seslendi ve:

— Sen buraya gelmiyecek olursan ben senin yanına geleceğim, dedi.

Yine karşılık gelmedi.

O zaman, bıçağını ağzına alarak, iki eli ile kulübenin altındaki deliğin iki yanına tutundu ve bir kedi çevikliği ile içeri sıçradı.

Kulübenin karanlığında ilk önce hiçbir şey göremedi. Sonra, gözleri karanlığa alışıp daha iyi seçmiye başlayınca bir köşede bir yığın yaprak ve ot bulunduğunu gördü. Yerlilerin böyle ot ve yapraktan yaptıkları yataklarda yattıklarını biliyordu. Hemen o yana atıldı ve otları, yaprakları elile karıştırdı.

O zaman, orada bir kadının saklanmış olduğunu gördü. Kadın, korkudan faltaşı gibi açılmış gözlerile ona öyle bakıyor, taş kesilmiş gibi hiç kıpırdamadan duruyordu.

Tarzan, onu omuzlarından tutup silkeliyerek:

— Söyle, dedi. Ne oldu köyde? Ahali nereye gitti? Benim arkadaşım olan kadın nerede?

Zavallı yerli kadın, korkudan tir tir titriyerek ve dili dolaşarak:

— Öldürme beni! diye yalvardı. Öldürme beni! Benim suçum yok!

Tarzan:

— Seni öldürecek değilim, dedi. Korkma. Yalnız bana olup bitenleri anlat. Anlatırsan öldürmem. Söyle.

Kadın inler gibi bir sesle anlattı:

— Bolganiler geldi, hepsini aldı götürdü.

— Ne zaman geldiler?

— Senin gittiğin gün. Güneş battıktan sonra. Elmas sarayının kapısı önünde adamlarının ölüsünü bulunca kızmışlar, onu buraya gönderdikleri için, bunu muhakkak Gomanganiler öldürmüştür diye düşünmüşler ve bizi öldürmiye gelmişler. Onlar gelince karşılarına bizim savaşçılar çıktılar. Fakat Bolganiler çokluktu. Bizimkiler onlara yenildiler. Bolganiler onlara işkence yaptılar. Bunun üzerine bizimkiler, ölüsünü buldukları gorili bizim değil, senin öldürdüğünü söylediler. Bolganiler bizim bütün kadın, erkek ve çocuklarımızı yakaladılar, senin arkadaşını alarak gittiler. Ben korktum, buraya saklandım. Üzerimi otlarla, yapraklarla örttüm. Beni bulamadılar. Böylelikle köyde yalnız ben kaldım. Gidenler bir daha gelmiyecekler.

— Neden? Bolganiler onları öldürecekler mi dersin?

— Elbette öldürecekler, bunu bilmiyecek ne var? Bir kere kızmıya görsünler, kızdılar mı bir tek Gomangani bırakmazlar.

Tarzan biraz düşündü. La'yı kurtarması lâzımdı. Çünkü bu kadın onun için her şeyini feda etmiş, kendisini tehlikelere atmıştı. Sonra La vaktile Tarzan'ın hayatını da kurtarmıştı. Şimdi Tarzana düşen vazife, ne yapıp yapıp onu ölümden kurtarmaktı.

Bolganilerin, bütün köy halkını ve La'yı, Elmas sarayına götürdükleri muhakkaktı. Tarzan hemen oranın yolunu tuttu ve sarayın yakınlarına gelince, akşama kadar dört bir yanı gözden geçirdi, ve saraya girmek için bir çare bulmıya çalıştı. Fakat bütün gün kafasını bununla yorduğu halde istediğini başaramadı. Çünkü sarayın büyük kapısı, tarlalar, bahçeler hep Bolganilerle doluydu ve onlara görünmeden içeri girmenin imkânı yoktu.

Tarzan, geceyi bekledi. Karanlıkta, kimseye görünmeden içeri girmenin yolunu daha kolay bulabilecekti.

Nihayet akşam oldu, ortalık karardı. Bolganiler sarayın kapısını kapadılar ve esirlerile beraber içeri çekildiler. Tarzan, bir ağacın arkasına saklanmış, bunları seyrediyordu. Bolganilerin, kapıya nöbetçi bırakmadıklarını gördü ve sevindi. Her halde Bolganiler kendilerinden o kadar emindiler ki, saraya kimsenin saldırabileceğini akıllarına bile getirmiyorlardı. Yırtıcı hayvanlar da yüksek duvarları atlayıp geçemezlerdi.

Tarzan, Bolganilerin bu kendilerine fazla güvenişleri ile içinden alay ederek gülümsedi ve karanlık iyice bastırınca, saklandığı yerden çıkarak, kapının önüne gitti. Belinden ipini çıkardı ve düğüm yapıp kapının üzerine fırlattı. Ustalıkla yaptığı düğüm oraya takılmıştı. Tarzan, ipe tutunarak kapının üstüne tırmanmıya başladı. Biraz sonra, duvarın üstüne çıkmış bulunuyordu.

Oradan bahçeye atladı. Arkasından sürgülü olan kapıyı açtı, araladı: Kaçmak zorunda kalırsa kapıdan çıkması kolay olacaktı. Sonra ayaklarının ucuna basa basa saraya doğru yürümiye başladı.

— Devamı gelecek sayıda —

Bağatur BATU HAN

Yazan: Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

— Batu, damadım, oğlum, dedi. Bütün Bizansın hayatı senin elindedir. Onun ihtiyar imparatoru, senden ağlayarak, Bizansı kurtarmanı rica ediyor! Bütün kuvvet ve kudretini göster! Onu kurtar!..

Batu han hayretle baktı. Herakliosun omuzlarından tuttu:

— Ayıptır, dedi. Kalkınız!... Gideceğim! Artık yanında beraber götüreceği tapınak, onunla beraber hücum edecek bahadırları çağırtıyordu:

— Timo!.. Tuhtamış!... Günalp.. benim yanıma gelsinler!

On dakikada, bütün istedikleri karşısında idi.

— Büyük tahta kaleyi hazırlasınlar! Mabedin behemehal alınması ve sukutu lâzım! Keskin palalarınızı benim yanımda, durmadan sallamak üzere sizleri çağırdım:

— Emret Hakan!

— Kaleye girecek gediği, askerin önünde biz açmalıyız!

— Şulay Hakan! Buladı... «Doğru Hakan! Olur!»

— Haydi ileri!

Hakanın güvendiği yiğitler, ileriye doğru giderlerken Batu, tepenin üstünde kendilerini seyretmek üzere kalacak olan Herakliosa yanaştı.

Koynundan çıkardığı bir deste ipek kâğıdı verdi:

— Bana bir hal olursa, bunu Evdoksiyaya ver!... Ben senin güzel kızını, Bizansı kurtarmak vâdile aldım. Sen de o vâdle bana onu verdin! Sen sözünü tuttun! Şimdi de ben sözümü tutacağım!

Heraklios sapsarı kesildi. Dudakları tereddüt içinde titriyor, bir türlü:

— Gitme!

Lâkırdısını ağzından çıkaramıyordu. Batu han, kendisinin güvendiği yiğitleri göndermekle de bu işi bitirebilirdi. Fakat o zaman, Herakliosun kalbi rahat etmiyecek, başındaki tac, düşüyormuş gibi kendisini rahatsız edecekti!

Gözleri, yiğit damadının bir arslan gözü gibi parlayan gözlerine dikildiği zaman, birdenbire utandı ve yere indirdi!

Ama saltanat ve tac hırsı, ona her şeyi unutturuyordu! Alevler saçan yiğitin gözlerine bakamadan:

— Git! veririm!..

Kelimeleri zorlukla ağzından dökülebildi.

Biraz sonra gözlerini açıp bakındığı zaman, yiğit bahadır Batunun, yıldırım hızile koşan atile, tozu dumana katarak gittiğini gördü. Derin bir nefes aldı. Yanından ayrılmıyan metropolide yavaş sesle şunlar ısöyledi:

— Belki Batu vurulacak!.. Fakat şimdi Bizans muzaffer oluyor!

Binbir istavroz çıkarmağı itiyat edinmiş olan metropolit, ellerile hızlı hızlı birkaç haç daha çıkardıktan sonra cevap verdi:

— Allahın yardımı Bizansa olsun!..

Batu han, kaynar suların sağanak gibi döküldüğü, okların yağmur gibi yağdığı mâbedin önüne geldiği vakit, kendilerini bu cehennem ateşinin içine götürecek olan seyyar, uzun kale hazır bir vaziyette bekliyordu.

Kaledekiler bunu görür görmez, hücumun yapılacağını anlamışlar, karşılamak üzere karınca gibi yığılmışlardı.

Üzerlerine yağlı paçavra sarılmış binlerce ok, bu tahta kaleyi içindekilerile beraber yakmak için, onun harekete geçmesini bekliyorlardı.

Batu, gûya düğüne gidiyormuş gibi on bahadır yiğitle, küçük bir fütur göstermeden içine girdi.

Bütün arkadaşlarının yanında bulunduğunu gördükten sonra, seyyar tahta kaleyi kalkanlar altında, kale duvarına kadar götürecek olanlara:

— Sürün!

Emrini verdi.

Artık, oklarla havadan binlerce ateş tahtalar yapışıyordu.

Seyyar kaleni netrafında muhafaza altında ilerliyen hortumcular, çıktıkları soksularla birçok yerlerinden ateş almış olan tahta merdiveni, bir türlü yanmaktan kurtaramıyorlardı.

Seyyar merdiven tam kalenin duvarına yapıştığı zaman, bütün kuvvetile yanan merdiven ortasından ayrılmak üzere idi.

Nitekim başta Batu han, bütün yiğitler, düşman kalesi duvarına çıkarak pala sallamağa başladıkları vakit, merdiven büyük bir gürültü ile çöktü.

Bütün bunlar Herakliosun gözlerinden kaçmıyordu:

— Şükür çıktılar!..

Diyebildi..

Kalenin duvarı üstünde müthiş bir savaş oluyordu.

On Türk yiğiti, çoktan kelleler uçurmağa, duvarlardan aşağı, başları kesilmiş gövdeler fırlatmağa başlamışlardı.

Düşman arasında açılan gedik o kadar büyüktü ki, artık kendilerine kuvvet verecek ve askeri kalenin duvarına çıkaracak ikinci ve üçüncü merdiven serbestçe yanaşabiliyordu.

Heraklios bir çocuk sevinci ile ellerini çırpmağa başladı:

— Kale üstünde düşmanı dağıttılar! merdivenler serbest yanaşıyor! Asker çıkıyor!

Diye bağırıyordu.

Batu han için bu zaferi kazanmak bir saat bile sürmemişti.

Fakat nedense zavallı Batu han, duvarın üzerindeki bir taşa yaslanmış, hareket etmiyor, kesik bir sesle kumanda veriyordu.

Onun bu halini gören, aldıkları yaralarla elbiseleri kana boyanmış olan Tuhtamuş ile Günalp yanına yanaştılar:

— Ne oldun Hakan vuruldun mu?

Hakanın tabiî, kırmızı rengini kaybetmiş ve sararmağa başlamış dudakları zorlukla gülebildi:

— Evet, dedi. Şu arkamdaki oku da çıkarın! Önümdekini ben çıkardım!

Günalp, Hakanın arkasına bakar bakmaz, iki küreği arasına saplanmış oku gördü. Her zaman bu işleri yapmağa alışkın elile çıkardı.

Daha dikkatle baktığı zaman sol omuzundan da çeşme gibi kan aktığını gördü.

— Arkası var —

Afacan Bilmece Kuponu:16

KAZANANLAR

12 nci sayı bilmecenin çözülüşü:

Soldan sağa: Ay, Ağaç, Bombay, Sis, Ali, Rab, Ni, Ru, Yaz, Elâ, Kab, İsim, Tavşanlı; yukarıdan aşağıya: Barut, Domu, Mi, Yaş Araba, Ayaz, Ağ, İl, Yas, Asi, Çinli, Siam.

Kazananlar

1 — Ziya, Mermi fabrikası No. 1187 Kırıkkale. 2 — Mehmet, berber Ş. Ergün yanında Muğla. 3 — Alp, Beyazıt Tiyatro caddesi No. 92 kat 4 İstanbul. 4 — Şeref, Posta kutusu No. 17 Eskişehir.

Birer Kahraman Anne kazananlar

5 — Eyüp, Odun pazarı talebe pansiyonunda Eskişehir. 6 — Davut, Lüleci hendek caddesi Hacı Sait Ap. No. 126-8 Galata İstanbul. 7 — Faruk, ortaokul sınıf E. No. 1771 Eskişehir. 8 — Orhan, Tatlıkuyu Gureba hastanesi caddesi No. 159 Topkapı İstanbul. 9 — Ali, avukat Ahmet Toker yanında Muğla. 10 — Maksi Lamartin caddesi Fulya Ap. No. 22-6 Taksim İstanbul. 11 — Ali, bakkal Mehmet Duraoğlu Yenipazar Aydın. 12 — Kâşif, 1 inci ortaokul 3 B. No. 121 Bakırköy İstanbul. 13 — Orhan, Kirmasti mah. Hafız paşa sok. No. 16 kat 1 Malta İstanbul. 14 — Erol, Hırkai şerif caddesi Bal Naibi sok. No. 26 İstanbul 15 — Cengiz, Bomonti 44 üncü ilkokul sınıf 4 No. 598 İstanbul. 16 — Nimet, Müjde ilkokul sınıf A. 9 No. 8 Uşak. 17 — Mehmet, Kurşunlu cami caddesi kunduracı Mustafa elile Muğla. 18 — Yıldız, Küçük Esat yolu kuyubaşı No. 901- Küçük Esat Ankara. 19 — Fahri, tramvay depo müdürü oğlu Beşiktaş İstanbul. 20 — Süleyman Hoşnudiye mah. Dilek sok. No. 29 Eskişehir. 21 — Şadiye Pangaltı Sürpagop Nisbet sok. Çelebi Ap. No. 3 İstanbul. 22 — Saziye, Vezneciler Bozdoğan kenarı Küranlı mescit sok. No. 3 İstanbul. 23 — Tevfik, Edirnekapı Sultan hamamı Kantarcı Ali sok. No. 8 İstanbul. 24 — Turhan, 1 inci ortaokul sınıf 2 C. No. 23 Beşiktaş İstanbul. 25 — Vedat, Üsküdar 1 inci okul S. A. 3 No. 300 Üsküdar İstanbul. 26 — Kutsi, bölge sanat okulu I. Teknik A. No. 337 Sultanahmet İstanbul. 27 — Ahmet, Serdar Ömer caddesi No. 11 Yenişehir Ankara. 28 — Mesut, Mimar Kemalettin mah. No. 8 Koska İstanbul. 29 — Arif, gar şefi elile oğlu Sedat, Zonguldak istasyon. 30 — Sabahaddin, Başoturak Kurtelli caddesi No. 14 terzi İhsan elile İzmir. 31 — Ömer, belediye elektrik işletme M. Ahmet elile Bandırma. 32 — Nâfiz, belediye zabıta memuru Hüseyin Yoldaş elile Bandırma. 33 — Sami, Dereiçi Hardal yokuşu No. 12 Fındıklı İstanbul. 34 — Davit, Altıncı daire itfaiye karşısı No. 70-4 Beyoğlu İstanbul. 35 — İlhami, Karagümrük, ortaokulu sınıf C. 1 İstanbul. 36 — İlhami, Samanpazarı İstiklâl mah. Wrtmebaş sok. No. 3 Ankara 37 — İsak Altıncı daire Meşrutiyet caddesi Kaplan han No. 267-4 Beyoğlu İstanbul. 38 — Ziya, Süvariler mah. No. 12 Bursa. 39 — Yılmaz, Kılıçali Asariye caddesi No. 32 Beşiktaş İstanbul. 40 — Resuhi, İsmail ağa mah. Oruç bozan sok. No. 3 Aksaray İstanbul. 41 — Bülent, Anadolu sok. Selânik Ap. No 2 Beyoğlu İstanbul. 42 — Cahide Nişantaşı Şakayık sok. 15 inci ilkokul A. 5 433 İstanbul. 43

— Arkası var —

UÇURUM BAŞINDA

— Baştarafı 5 inci sahifede —

— Merak etme, dayı, dedi. Biz onu karşı tarafa geçireceğiz. Sen hele biraz bekle.

Sami, aklına gelen çareyi arkadaşlarına söyledi. Onlar, ellerini çırparak:

— Çok güzel buldun! diye haykırıştılar. Hadi çabuk, yapalım!

Cemil:

— Yapalım ama, dedi, çok dikkatli davranmak lâzım. Beceremezsek üçümüz de uçuruma yuvarlanırız.

Sonra, en büyükleri olan Cemil uçurumun kenarına gelip ayakta durdu. Sami onun omuzuna çıkıp dizlerinin üzerinde durdu. Cemil onun eteğinden yakalayarak sımsıkı tuttu. Şükrü de Saminin üzerine çıktı ve onun durduğu gibi durdu. Sami de onu gövdesinden yakaladı. Böylece, üstüste, üçü birden bir kule yapmışlardı.

Fakat işin en tehlikeli yanı şimdi başlıyordu: En yukarıda olan Şükrü öne doğru eğilecek ve kollarını açarak, yere kapanacaktı. Öyle ki, bu devrilen kule, yere yıkıldığı zaman, uçurumun iki kıyısı arasında bir köprü olacaktı.

Cemil:

— Hadi, çocuklar, dedi. Bir.. iki.. üç!

Kule, yavaş yavaş öne doğru eğildi ve sonra birdenbire yere kapandı. Bu, müthiş bir tecrübe idi. Fakat, izciler, cesaretlerinin mükâfatını gördüler: Bu iş, düşündükleri gibi oldu; uçurumun üzerinde, üç izcinin birbirine kenetlenmiş vaziyetteki vücutlarından müteşekkil bir köprü kurulmuştu.

Bu arada, köylü de uçurumun öbür yakasına gelmiş, izcilerin bu cesur hareketlerine hem korku, hem de kızına kavuşacağı için memnuniyetle bakıyordu. Ayşe ise, kendisi için böyle tehlikeli bir işe girişen çocukların başına bir felâket gelmesinden korkarak tir tir titriyordu.

Köprü sağlam bir şekilde kurulduktan sonra izciler kıza:

— Hadi üzerimizden geç, dediler. Ama dikkat et, düşmeyesin.

Köylü kız, dar bir köprü üzerinden yürümeye alışıktı. Yavaş yavaş ve bütün dikkatini kullanarak, izcilerin üzerine basa basa geçti ve babası onu elini uzatıp tuttuğu zaman kız, sevinçten boşanan göz yaşları arasında babasının kucağına atıldı:

Şimdi artık köprünün işi bitmişti. Fakat kurulması bu kadar zor olan köprünün bozulması da pek kolay değildi. Yalnız, bu işte şimdi onlara yardım edecek vardı: Ayşenin babası, evvelâ, Şükrünün elinden tutup çekti. Şükrü karaya ayak basınca, bacağını bırakmamış olan Samiyi çekti, Sami karaya dizini koyunca Cemili uçuruma sallandı. Fakat köylü bir yandan, iki arkadaşı bir yandan onu bütün kuvvetlerile çekiyorlardı. Nihayet o da karaya tutundu ve dizleri üzerinde doğruldu.

Üç izci o gün gezintilerinde en yararlı yardımı yapmış oluyorlardı. Onların bu iyiliğini Ayşenin bulunduğu köyün ahalisi hiç unutmadı. Bugün Kayabel köyüne gidecek olursanız üç ahbap çavuş izcilerin hikâyesini size de anlatırlar.

Vahi Gündoğ

Bilmece

6 harfli büyük bir kuşun ismiyim. Baştan 1, 2 nci harflerim bir renk. 2, 4, 3 ün cü harflerim yemek konulur. 3, 4, 5, 6 ncı harflerim ailemizden birinin ismi. Benim ismimi bir mecmua da taşır.

Bu bilmeceyi çözenler arasında 50 kişiye çeşitli hediyeler verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız (Afacan 16 ncı Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617 — İstanbul).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANUL

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens
ASLAN PRENS BATAKLIKTAN ÇIKTIKTAN SONRA GAVENE RASLADI. ONUNLA DOST OLDU. HAYDUT ŞÖVALYE NEGART'LA ÇARPIŞTILAR VE GELDİLER. YOLDA BİR EJDERLE KARŞILAŞTILAR. NEGART EJDERLE YAPILAN SAVAŞTA CESARET GÖSTERDİ VE ÖZGÜRLÜĞÜNÜ TEKRAR KAZANDI.
ŞAFAKLA BERABER KARŞILARINDA MUHTEŞEM KULELERİLE BİR ŞEHİR GÖRÜNDÜ
KÖPRÜYÜ GEÇTİLER ASLAN PEN ŞEHRİN GÜZELLİĞİNE BAKMIYA DOYAMIYORDU.
KULENİN İÇİNDE YÜZLERCE ŞÖVALYELER TOPLANMIŞLARDI.
GAVEN, ESİRİ KURTARACAĞINI VADETMİŞTİ. FAKAT MAHKEMESİ OLUNCAYA KADAR ONU YİNE HAPSETTİLER
GÜNEŞ ÇIKAR ÇIKMAZ BORUCULAR KIRAL ARTHUR'UN MAHKEMEYE BAŞLIYACAĞINI İLAN EDİYORDU.
BİRÇOK SİLÂHLI İNSANIN BULUNDUĞU BU SALONDA ASLAN PRENS MAHZUN NETİCEYİ BEKLİYORDU.
16
-ARKASI VAR-